

такива. Народътъ, затѣпѣлъ отъ нѣмотия и трудъ, Богъ знае отъ що се препитаваше: толкова тая земя, обрасла само тукъ-тамѣ съ габъръ и букъ, бѣше безплодна и пуста. Отивахъ тамъ за прѣвъ пѣтъ. Участькътъ бѣше голѣмъ, но работа нѣмахъ много. Произшествия се случваха рѣдко, най-често дребни кражби и побоища. Може би, защото знаехъ, че съмъ временно тамъ, всичката тая запуснатостъ и нищета не ми тежеше. Дори понѣкога ми харесваше — тоестъ, чувствувахъ, че това е то земята ни — моята, твоята, нашата земя, разбирашъ ли, и ми биваше добре. Бѣхъ ергенъ, имахъ куче и ловджийска пушка, и често скитахъ изъ стѣрнищата наоколо. Понѣкога, вмѣсто да насрочвамъ разпитъ въ града, и да разкарвамъ хората, самъ ходѣхъ изъ селата, безъ, разбира се, да искамъ пѣтни и дневни. Началството нѣмаше нищо противъ (хазната печелѣше отъ това), хората бѣха доволни, а и мене ми биваше приятно. Метна пушката, взема конь отъ околийското управление, ей-този Пешо идваше почти винаги съ мене — и хемъ свършвахъ работата си, хемъ се връщахъ съ нѣкой заякъ или чифтъ пѣтпѣдъци.